

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 45413

гр. София, 19.12.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НОРА ВЛ. МАРИНОВА

като разгледа докладваното от НОРА ВЛ. МАРИНОВА Гражданско дело № 2023...0137241 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Извършена е проверка по реда на чл. 140, ал. 1 ГПК.

Ищецът и ответникът са представили писмени доказателства, които са допустими, относими и необходими и следва да се приемат.

Ищецът е поискал на основание чл. 190 ГПК ответникът да представи посочените в исковата молба документи, но доколкото същите са представени с отговора на исковата молба, искането следва да бъде оставено без уважаване.

Следва да се допусне поисканата от ищеца съдебно-счетоводна експертиза със задачи, посочени в исковата молба

Делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно основание.

Така мотивиран и на основание чл. 140 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА представените с исковата молба и с отговора на исковата молба писмени доказателства.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖАВАНЕ искането на ищеца, направено по реда чл. 190 ГПК.

ДОПУСКА изслушване на съдебно-счетоводна експертиза със задачи, посочени в исковата молба при депозит в размер на 300 лв., платим от бюджета на съда.

НАЗНАЧАВА за вещо лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза Е В Ж, специалност: икономика и организация на труда, с достъп до класифицирана информация съгласно списъка на специалистите, утвърдени за вещи лица от комисията по чл. 401, ал. 1 ЗСВ за съдебния район на Софийски градски съд за 2023г.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 28.03.2024г. от

10.00 часа, за когато да се призоват страните, като ПОСТАНОВЯВА разглеждането му при закрити врата на основание чл. 11 ГПК вр. чл. 3 ЗЗКИ.

На страните да се изпрати препис от настоящото определение, а на ищеца и препис от писмения отговор на ответника с приложенияте към него доказателства.

СЪСТАВЯ ПРОЕКТОДОКЛАД както следва:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правна квалификация чл. 194, ал. 3 вр. чл. 194, ал. 2 ЗОВСРБ вр. чл. 195 ЗОВСРБ вр. чл. 214, ал. 1, т. 3 ЗОВСРБ и с правна квалификация чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 21730,75 лв., представляваща обезщетение за извънреден труд, за носени дежурства над установената продължителност на служебното време, некомпенсиран с почивки до прекратяване на служебното правоотношение, за периода от 01.01.2010г. до 28.02.2015г. и сумата от 808,87 лв., представляваща обезщетение за забава плащането на главницата за периода от 21.02.2023г. до 04.07.2023г.

Ищецът твърди, че работил по служебно правоотношение с ответника на длъжност „началник на регистратура в С..“, като със заповед № ... от 07.02.2023г. на директора на С.. служебното му правоотношение било прекратено, като бил прекратен договорът му за военна служба, бил освободен от длъжност и от военна служба, считано от 21.02.2023г. Със заповед № ... от 10.02.2023г. на директора на С.. ищецът бил отчислен като военнослужещ от списъчния състав на Службата, като с двете заповеди било разпоредено да му бъдат изплатени конкретни парични обезщетения при освобождаване от военна служба, които му били изплатени, но не му било изплатено обезщетение по смисъла на чл. 136а КТ за удължено работно време, което не било компенсирано с почивки към датата на прекратяване на правоотношението и било трансформирано като извънреден труд, за периода от 01.01.2010г. до 28.02.2015г. Твърди, че за посочения период изпълнявал служебните си задължения при нормална продължителност на служебното време съгласно нормата на чл. 194 ЗОВСРБ, като поради недостиг на личен състав и други организационни проблеми, по силата на чл. 195 ЗОВСРБ бил назначаван и за носене на 24-часови дежурства. Счита, че за посочения период не е бил спазен редът за полагане на труд и правото на компенсиране на военнослужещия с почивки, при превишаване на продължителността на служебното време съгласно ЗОВСРБ и действащата за периода подзаконова нормативна база, като ищецът бил компенсиран с почивка само за част от положените дежурства за периода, като е почивал само по едно денонощие след положено дежурство в делничен ден и по две денонощия след всяко положено дежурство в почивен или празничен ден, вместо да почива по две денонощия след дежурство, положено в делничен ден и по три денонощия след всяко празнично и почивно дежурство. Отработените часове/дни за исковия период не били компенсирани с почивка до прекратяване на договора му за военна служба и не били изплатени като дължимо обезщетение за извънреден труд при прекратяване на служебното му правоотношение. Твърди, че нормалната продължителност на служебното време на военнослужещите била 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица (чл. 194, ал. 1 ЗОВСРБ), а общата продължителност на служебното време в денонощие,

изчислена по реда на чл. 194, ал. 2 ЗОВСРБ, била до 12 часа. Военнослужещите можело да бъдат назначавани на дежурства с максимална продължителност до 24 часа, но не повече от 168 часа месечно, като дежурствата също представлявали служебно време съгласно чл. 195, ал. 3 ЗОВСРБ. Работата на служителите при удължено служебно (работно време), включително и 24-часовите дежурства, над нормалната до общата продължителност, не се заплащало, а се компенсирало с почивка. При превишаване на нормалната продължителност на служебното време до общата продължителност по чл. 194, ал. 2 ЗОВСРБ на военнослужещия се полагала компенсация в почивки, а при превишаване на общата (нормална плюс увеличена) продължителност на военнослужещия се следвало допълнително възнаграждение по чл. 214, ал. 1, т. 3 ЗОВСРБ. Твърди, че със заповед № ... от 19.05.2011г. на Министъра на отбраната бил конкретизиран начинът за изчисляване на служебното време, полагането на дежурства по график и почивките, а впоследствие това било регламентирано с Наредба № .../19.12.2012г. на министъра на отбраната за реда за разпределяне на служебното време на военнослужещите от МО, структурите на пряко подчинен на МО и Българската армия, неговото отчитане и определяне на допълнително възнаграждение за изпълнение на възложени задължения над общата продължителност на служебното време и за изпълнение на службата през почивни дни и в дните на официални празници. Ищецът счита, че в нарушение на посочените разпоредби на ЗОВСРБ и на актовете на Министъра на отбраната директорът на С... е издал Заповед № .../22.03.2011г. относно регламента на почивките след носене на дежурство с 24-часова продължителност в службата и идентична последваща Заповед № .../11.12.2013г., с които ограничил правото му на компенсации с почивки след дежурствата. Прави искане за упражняване на косвен съдебен контрол за законосъобразност на двете заповеди като противоречащи на ЗОВСРБ и подзаконовите актове по прилагането му. Твърди, че продължителността на служебното му време превишила посочената в закона продължителност за периода от 01.01.2010г. до 28.02.2015г., като не му било изплатено обезщетение за положен извънреден труд след прекратяване на служебното правоотношение за трансформираното лишаване от право на дължими почивки. За посочения период непредоставени в почивка били останали 209 дни, за които след прекратяване на служебното му правоотношение (считано от датата на прекратяването – 21.02.2023г., когато твърди да е възникнало вземането) се дължало обезщетение за извънреден труд за натрупани часове над нормалната, но в границите на увеличената продължителност на служебното време, което се равнявало на сумата от 21730,75 лв., изчислена на основание чл. 234 ЗОВСРБ на базата на месечното и дневно брутно възнаграждение на ищеца. Твърди, че ответникът бил в забава за плащане на претендираното главно вземане от датата на прекратяване на служебното правоотношение на ищеца, поради което дължал и обезщетение за забава в размер на 808,87 лв. за периода от 21.02.2023г. до 04.07.2023г. Претендира се за осъждане на ответника да заплати на ищеца посочените суми, както и законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ заплащане и разноски за производството.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК, с който е оспорил исковете. Не спори, че между страните е съществувало служебно правоотношение,

по силата на което ищецът е заемал последно твърдяната длъжност, както и че същото е прекратено със заповед № ... от 07.02.2023г. на директора на службата на основание чл. 162, т. 2 ЗОВСРБ – при навършване на пределна възраст на военнослужещия. Твърди, че за периода от 01.01.2010г. до 28.02.2015г. ищецът е заемал последователно длъжностите: „началник на контролен пункт № 2“, той и шофьор, „началник на контролен пункт № 1“ и „началник на регистратура“ в сектор „Проучване и осигуряване“ на отдел „Б“ в дирекция „...“, за които длъжности дежурството не било основно функционално задължение. През посочения период ищецът изпълнявал 24-часови дежурства по утвърден месечен график, като отчитането на служебното време за дежурствата ставало по правилото на чл. 35 от Наредба № .../19.12.2012г. на министъра на отбраната, при сумирано изчисляване на служебното време в часове за всяко полугодие от календарната година, като продължителността на служебното време за всяко полугодие представлявала сбор от месечната продължителност на служебното време в часове за всеки един от месеците в полугодията, като надвишеното с дежурствата законоустановено служебно време било компенсирано със съответните почивки. Оспорва да е нарушавано или ограничавано правото на ищеца за дължимото му се компенсиране с почивка. Твърди, че определеният ред е предвиждал ползването на компенсации – почивки веднага след носене на 24-часовото дежурство, като парично обезщетение се дължало, само ако служителят е поискал компенсация с почивки, тя не му е била дадена и това не се е осъществило към момента на прекратяване на служебното му правоотношение. Такива обстоятелства за ищеца не са били установени, поради което и не са били налице предпоставките за изплащане на такова обезщетение при прекратяване на служебното му правоотношение. Евантуално прави възражение за погасяване по давност на всички вземанията на ищеца до 28.02.2015г. с изтичане на кратката 3-годишна погасителна давност, считано от изтичане на съответния месец, през който е положен извънредният труд. Моли за отхвърляне на предявените иски и за присъждане на разноски за производството.

Разпределение на доказателствената тежест:

По иска с правна квалификация чл. 194, ал. 3 вр. чл. 194, ал. 2 ЗОВСРБ вр. чл. 195 ЗОВСРБ вр. чл. 214, ал. 1, т. 3 ЗОВСРБ в тежест на ищеца е да докаже наличието на валидно служебно правоотношение между страните през процесния период, по силата на което е служил при ответника, включително като е полагал 24-часови дежурства за исковия период, че същото е прекратено със заповед № ... от 07.02.2023г. на директора на С..., като е освободен от служба, считано от 21.02.2023г., че отработените часове/дни за исковия период са надхвърлили нормалната продължителност на служебното време до увеличената продължителност на това време, като непредоставените дни почивка са 209 дни, за които след прекратяването на служебното правоотношение му се дължи обезщетение за извънреден труд, което се равнява на претендирания размер от 21730,75 лв., съответно размера на последното получено брутно месечно възнаграждение към датата на освобождаване от длъжност.

По иска с правна квалификация чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже

наличието на главен дълг, изпадането на ответника в забава за плащането му и размера на дължимото обезщетение за забава.

В тежест на ответника е да докаже, че е компенсирал ищеца за положените 24-часови дежурства с почивки съобразно действащия ред към датата на полагането им, респективно, че платил дължимите обезщетения.

По възражението за давност в тежест на ищеца е да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

УКАЗВА на ответника на основание чл. 146, ал. 2 ГПК, че не сочи доказателства за плащане на претендираните вземания.

ОБЯВЯВА за безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК фактите, че за исковия период от 01.01.2010г. до 28.02.2015г. страните са били обвързани от служебно правоотношение, което е прекратено със заповед № ... от 07.02.2023г. на директора на С..., считано от 21.02.2023г.

ПРИКАНВА страните към използване на способите на медиацията за решаване на спора чрез взаимни отстъпки, като им указва, че към СРС работи Център за спогодби и медиация (ЦМС), като повече информация и връзка с координаторите на програма „Спогодби“ може да се получи на адреса на центъра: гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 54, ет. 2, стая 204, както и на телефон: 02/8955 423 – координатор Мариана Николова или на електронна поща: spogodbi@srs.justice.bg. Съдът разяснява на страните и че съдебна спогодба може да се постигне във всяко положение на делото, като в този случай се събира държавна такса в по-нисък размер, съответно половината от внесената държавна такса се връща на ищеца на основание чл. 78, ал. 9 ГПК.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____